

SABLE SORENSEN

FURY BOUND

WOLVEN VAN VERWOESTING 2

VERTAALD DOOR
SANNE HILLEMANS

LOFT Books
Amsterdam

1

MERYN

Haal adem, Meryn.

Duisternis kronkelt om me heen, beweegt op onmogelijke manieren. Ze wijkt uiteen in hartslagen, onthult beelden die me verscheuren.

Bloed, al die kleverige, rode spetters. *Haal adem.*

Gewelddadige rode strepen op de grijze, stenen grond. *Haal adem.*

Ze zitten ook op het grommende gezicht van mijn zusje Sacla. Op haar lippen en op haar... hoektanden.

Meryn, haal adem.

Mijn borst doet pijn en de schaduwen trekken weer samen, waardoor de ruimte opnieuw pikdonker wordt. Opeens voel ik twee sterke, troostende armen om mijn middel.

Maar ik kan niet, ik kan niet, ik kan niet...

‘Haal adem, Meryn!’

Ik hap naar adem, maar het gaat haperend. De grommende stem in mijn hoofd is niet mijn eigen stem, besef ik, maar die van mijn Bonded direwolf, Anassa. De gigantische zilverwitte wolf duwt met haar neus tegen mijn zij als de lucht door mijn longen suist en ik weer volledig terugkeer naar mijn lichaam.

De schaduwen verdwijnen weer. Het is een vreemde nieuwe kracht, maar ik lijkt er enige mate van controle over te hebben. Het reageert overduidelijk op mijn emoties. Op mijn schok. Op mijn razernij.

De afgelopen vier maanden ben ik in training geweest om een van de Bonded te worden, allemaal in de hoop dat ik naar de frontlinie van de oorlog kon om Sacla te vinden. Ze was ontvoerd, in het holst van de nacht mee-

genomen om de Siphons in ons buurland Astreona te voeden.

Althans, dat dacht ik.

Saela verkrampst op de vloer voor me, er drupt bloed van haar kin. Ik deins terug als ik haar nieuwe puntige hoektanden zie. Na alles wat ik heb doorstaan om haar te vinden, om haar te redden... En nu is mijn zusje veranderd in een van hén. Ze is zelf een Siphon geworden.

En haar onbedwingbare bloeddorstigheid is daar het bewijs van.

Helene, lid van Daemos, staat aan de zijkant van Starks kantoor. Haar verbijsterde ogen zijn groot en ze drukt een hand tegen haar bebloede hals – maar ze is buiten levensgevaar. Haar band met haar direwolf heeft de wond die Saela gecreëerd heeft al geheeld.

Helene maakt het goed, maar mijn zusje... mijn álles...

Ik ren op Saela af, vastbesloten om haar te bereiken, om haar te helpen, om haar tegen te houden, om op de een of andere manier te stoppen wat er gebeurt. Maar die twee armen houden me stevig vast.

‘Laat me lós, Stark!’ spuug ik. De schaduwen denderen op ons af, reageren op mijn wanhoop.

Voordat ik mezelf weet te bevrijden, springt Cratos – Starks grote zwarte direwolf – met een gewelddadige grom op ons af. Mijn maag maakt een buiteling en ik verzet me tevergeefs tegen Starks sterke greep.

‘Neel!’

Cratos gaat haar vermoorden. Mijn lieve meid, mijn mooie zusje. Hij gaat haar keel aan flarden scheuren, omdat ze nu een gevaar is. Tranen stromen in hete rivieren over mijn gezicht.

‘Hou hem tegen,’ smeeik ik zowel Stark als Anassa. ‘Cratos, stóp!’

Hij valt haar aan en ik schreeuw weer. Opnieuw wordt de ruimte donker.

Anassa drukt haar neus weer tegen mijn zij, dit keer harder. ‘Meryn, hij gaat haar niet vermoorden. Hij houdt haar in bedwang – voor jouw veiligheid en voor de veiligheid van iedereen. Haal nog eens diep adem.’

Ik doe wat me opgedragen wordt. De schaduwen vervagen weer.

Cratos drukt Saela met twee gigantische poten op haar rug tegen de vloer. Ze strибbelt tegen en bokt, waardoor ze hem bijna van zich af weet te krijgen.

Met enkel het aanspannen van haar ruggengraat lukt het haar bijna om een reusachtige direwolf die minstens drie keer zo groot is als zij van haar af te krijgen. Mijn mond valt open en ik voel alle kleur uit mijn gezicht trek-

ken. Al die kracht in het lichaam van een elfjarig meisje.

Saela is nooit fysiek sterk geweest. Ze was een slim kind, een boekenwurm. Ik was de sterke van ons twee. Ze heeft veel geleerd tijdens de zelfverdedigingstraining, maar dan nog vocht ze doorgaans met haar woorden, niet met haar spieren.

Haar hazelnootbruine ogen stellen zich scherp en ze kronkelt zo met haar lichaam dat ze Cratos op en neer laat stuiteren. Anassa's gouden ogen vinden de mijne en ik weet wat ze denkt zonder dat ze het hoeft te communiceren.

Cratos gaat haar niet in zijn eentje in bedwang weten te houden. Anassa beent op haar gezelschap af en legt haar poten op Saela's rug.

Mijn bloed wordt witheet van angst. Niet alleen vanwege mijn zusje, maar vóór mijn zusje.

We hebben hier lessen gehad waarin we leerden over Siphons, we hebben ze bestudeerd. Alsnog is er zoveel wat ik nog niet weet. Behouden Siphons een deel van wie ze waren vóór hun verandering? Hoezeer zijn ze nog mens nadat ze hun nieuwe hoektanden hebben gekregen?

Ik wil naar haar toe rennen, haar in mijn armen nemen zoals ik enkele momenten geleden ook gedaan heb. Toen glimlachte ze nog, toen was ze veilig.

Ze was veilig.

Is ze er nog steeds, ergens daarbinnen? Of blijft ze... zo? Voor altijd? Saela schreeuwt – een bloedstollende gil die door de ruimte weergalmt. Dit doet haar pijn.

Mijn elleboog port in Starks zij en ik glip uit zijn greep. Heel even maar. Zijn hand sluit zich om mijn pols en rukt me zo hard naar achteren dat mijn schouder haast uit de kom raakt.

‘Onlangs getransformeerde Siphons zijn op hun gevaarlijkst,’ sist Stark in mijn oor.

Hij trekt me tegen zijn borst, zijn armen zijn net ijzeren boeien. Zijn aanraking brandt door me heen en ik haat het. Ik haat het en toch klamp ik me er ook aan vast.

‘Ik heb dit aan het front gezien. Veel te vaak. Het is een spel dat ze in As-treona graag spelen. Luister, alsjeblieft.’

Ik verstil, tijdelijk uit mijn paniek gehaald door de urgentie in zijn stem. Alsjeblieft, zei hij.

‘Ze veranderen onze soldaten in Siphons en sturen ze af op onze troepen. Als ze net zijn getransformeerd, worden de nieuwe Siphons volledig in beslag genomen door hun bloeddorst en zullen ze alles doden wat ze tegenkomen. Op dit moment kent ze jou niet en zou ze je kunnen doden,’ zegt Stark zacht.

Ze zou je kunnen doden. Saela, het kleine meisje dat vroeger begon te huilen als ik haar haren te strak vlocht. Het meisje dat onze deur op slot draaide en haar hoofd op mijn schoot legde op de avonden dat onze moeder gewelddadig werd. Het meisje dat in ons huis eens een muis had gevangen en in plaats van het beestje te doden of naar buiten te brengen, een bedje van een luciferdoosje maakte en het muisje Felix noemde.

Dit kan niet waar zijn. Maar hij heeft gelijk. Het is schokkend, verschrikkelijk, maar hij heeft gelijk. Mijn lieve zusje is er niet meer.

Mijn hoofd tolt terwijl ik probeer te bedenken wat ik nu moet doen en ik negeer de brandende, wraakzuchtige gedachten over waarom we ons in deze situatie bevinden. Gedachten aan de man – nee, aan het mónster dat dit mijn zusje heeft aangedaan.

Mijn verloofde.

Woede snijdt door me heen en zorgt ervoor dat mijn aderen branden. Tegelijkertijd bewegen de schaduwen in een genadeloze golf omhoog, richting het plafond. Als ik weer ademhaal, snijden de schaduwen in de muren.

Dit is wat hij zou willen: dat ik te zwak en afgeleid ben om de huidige crisis aan te pakken.

Maar hij mag niet langer mijn daden manipuleren. Voor Saela moet ik kalm en evenwichtig blijven. En zij gaat voor.

‘Cratos en ik kunnen haar niet voor altijd zo vasthouden,’ zegt Anassa, die mijn rust aanvoelt.

‘Oké,’ zeg ik, nu mijn hoofd helderder wordt. ‘We moeten haar zien te bedwingen.’

Ik ga rechtop staan tegen Stark aan en hij lijkt te merken dat ik niet van plan ben weer op Saela af te vliegen, want hij laat zijn greep verslappen.

‘Daarna moeten we haar naar een veilige plek brengen,’ zeg ik tegen Stark. ‘Ergens waar ze zichzelf noch anderen kan verwonden terwijl wij proberen uit te vogelen wat we gaan doen.’

Ik knipper om mijn zicht weer helder te krijgen en veeg met een trillende hand over mijn wang. De oplossing begint me te dagen en ik haat het.

‘Ik kan niet geloven dat ik dit zeg, maar ik denk dat we haar weer naar de kerkers moeten brengen.’

De suggestie smaakt verkeerd en bitter op mijn tong. Mijn zus wegstoppen op die helse donkere plek... Maar welke andere keuze hebben we?

Ik draai me om en werp een blik op Helene en Grigore. De kleur is teruggekeerd op Helenes wangen, maar Grigore staat nog steeds bezorgd in haar buurt, met een hand op haar schouder.

‘Jullie twee houden dit geheim. Je vertelt niemand, maar dan ook n  mand, wat jullie hier gezien hebben.’

Uiteindelijk, bij het horen van de kille toon van mijn stem, laat Stark me helemaal los. Het verdwijnen van zijn aanraking brengt me even van mijn stuk. Zijn lange benen brengen hem binnen een paar passen naar de andere kant van de ruimte en ik kijk als verdoofd toe hoe hij een kist opentrekt en erin begint te rommelen, op zoek naar iets. Al snel keert hij weer terug, maar hij loopt me voorbij, op Saela af.

Stark laat zijn hand langs Cratos’ zij glijden voordat hij knielt om de benen van mijn zusje vast te grijpen en bij elkaar te binden. Met zilveren kettingen, besef ik. Die zijn sterk genoeg om haar in bedwang te houden. Hij gebruikt een doek als knevel en grijpt haar donkere haren vast om hem tussen haar hoektanden te wurmen. Het maakt me woedend om dit aan te moeten zien, mijn vingers verkrampen van de behoefte om hem te slaan. Anassa briest ook, er trekt zacht gegrom door haar heen. Maar Cratos leunt naar voren en drukt zijn neus tegen de hare om haar door de emotie heen te helpen.

Zelfs terwijl ik pissig ben, ben ik ook dankbaar, want dit moet nou eenmaal gebeuren en de godin weet dat ik het zelf nooit gekund zou hebben.

Nog steeds ben ik niet volledig in staat om aan mezelf toe te geven dat dit echt gebeurt. Dat ik op het punt sta mijn zus achter slot en grendel op te sluiten alsof ze de vijand is.

Dat ze daadwerkelijk de vijand is geworden.

Ze zou me afmaken. Saela zou me letterlijk vermoorden als die kettingen niet om haar ledematen zaten.

Stark geeft Grigore een knikje zodat hij naar hem toe komt en met z’n tweeën tillen ze haar op. Ze kronkelt in hun armen, besmeurd met bloed, en ze worstelt, maar de kettingen lijken het te houden. Met een brok in mijn keel wend ik mijn blik af.

Ik kan het niet aanzien dat dit met haar gebeurt, dus doe ik het enige wat ik kan: ik zet de ene voet voor de andere en leid de hele groep naar de kerkers. Ik neem ze mee naar de hoofdkerkers, niet naar de verborgen plek waar Saela en de andere kinderen gevangengehouden werden.

Het lijkt nog maar uren geleden dat Venna me meenam naar de krochten van dit kasteel waar ik ontdekte dat mijn zus gevangen bleek te zitten. Nog maar enkele uren geleden waren we plannen aan het smeden om haar te bevrijden. Geen seconde had ik overwogen dat ik haar weer gevangen zou zetten.

We bewegen ons stilletjes en snel voort, het lukt ons onopgemerkt te blijven. Mijn omgeving lijkt mijn mentale staat na te bootsen terwijl we steeds dieper afdalen in de duisternis en verval.

De gangen die naar de kerkers leiden zijn vochtig en guur, met scheuren in de stenen muren en smeltwater dat her en der omlaag sijpelt. De muurkandelaars worden steeds schaarser. Uiteindelijk komen we aan bij een rij relatief droge, goed verlichte cellen.

De eerste cel bevat barbaarse spiesen en martelwerktuigen aan de muren, wat maakt dat we snel doorlopen. Twee deuren verder komen Stark en Grigore tot stilstand, ze turen de ruimte in. Ik loop aarzelend achter ze aan en mijn ogen passen zich aan aan de toenemende duisternis.

Stark kijkt mij aan – het besluit is aan mij – en ik knik haast onzichtbaar. Ik geef goedkeuring voor de gevangenschap van mijn zusje. Opnieuw.

‘Helene,’ zeg ik hees. Met grote ogen kijkt ze naar me op. ‘Zoek leider Aldrich en stuur hem onze kant op.’

Leider Aldrich is de oudste Bonded in het kasteel en de meest ervaren leider. Hij was de baas tijdens onze Proeven der Bonded. Hij zal vast een idee hebben om ons te helpen. Een idee hoe we dit moeten oplossen. Dat moet wel.

Te laat besef ik dat ik Aldrich met mijn gedachten had kunnen bereiken, als ik dat zou willen. Anassa zei dat we nu contact konden leggen met alle Bonded. Daarnaast hoort hij bij de Strategos-roedel, dus ik ben zijn Alfa. Op dit moment vertrouw ik er echter niet op dat ik goed kan communiceren.

Helene maakt een korte buiging en draait om, ze rent weg van de kerkers. Ik kijk haar na, niet zeker of ze deze snelheid ontleent aan mijn bevel, aan haar angst voor mijn zusje of aan de erbarmelijke omgeving waarin we ons nu bevinden.

Grigore zegt iets tegen Stark. Hij knikt, zet zich schrap en laat Saela dan los. Mijn zusje slaat met haar gebonden vuisten tegen Starks borst, maar hij deinst alleen terug en verplaatst mijn zusje zo dat ze geen grip op hem krijgt.

Grigore rukt de piepende celdeur open en Stark stapt naar binnen, waar hij Saela op een veldbed neerzet. Hij laat haar daar achter – nog altijd vastgebonden, want de ketenen verwijderen betekent levens riskeren.

Stark loopt achteruit de cel uit, zijn blik behoedzaam gericht op Saela. Zodra hij eruit is, doet Grigore de celdeur dicht. Hij grist de sleutel van de deur van een haakje dat aan de muur ertegenover bevestigd is.

Het geluid van de sleutel die de deur op slot draait galmt door mijn oren.

Saela gaat moeizaam rechtop staan en wankelt richting de tralies. Grigore deinst achteruit als Saela haar kleine lichaam ertegenaan werpt. Metaal kreunt en ratelt.

Keer op keer beukt ze met haar lichaam tegen de tralies en het geluid rukt mijn hart uit mijn borstkas. Ik zou willen dat ik haar kon vasthouden, zoals ik deed toen ze in de gevangenis van de koning zat.

Maar als ik door deze tralies zou reiken, zou ze mijn arm eraf rukken en het bloed rechtstreeks uit mijn aderen drinken.

‘Hou op,’ smee ik zwakjes, waarna ik een halve stap naar voren doe. ‘Je doet jezelf pijn.’

Saela’s blik is wild, razend. Haar ogen schieten heen en weer. Ze maakt geen enkele keer oogcontact, ze erkent niet eens dat ik iets tegen haar zei.

Het meisje van wie ik hou is totaal niet aanwezig.

Anassa’s lichaam verwarmt mijn rug en ik sta mezelf toe tegen haar aan te leunen. Ze houdt me staande terwijl mijn benen zwak worden.

Tegen de tijd dat Aldrich eindelijk verschijnt, heb ik het gevoel los te staan van mijn lichaam. De oudere man neemt de situatie op en de mond die schuilgaat in zijn baard valt even open voordat hij zichzelf weer onder controle krijgt. Wat zullen we eruitzien met z’n allen. Maar vooral ik: ik draag nog steeds een belachelijke avondjurk en een kroon op mijn hoofd.

Aldrich doet zijn mond open om iets te zeggen, maar ik stap naar voren en hef mijn hand om hem daarvan te weerhouden. Anassa helpt me de energie die ik nog heb bij elkaar te schrapen.

‘Hoe pak ik dit aan?’ vraag ik haar snel. Op de een of andere manier was zij degene die voorheen de herinneringen deelde met Helene en Grigore, maar ik weet dat ik het nu moet doen.

‘Zoek de rivier in je gedachten die je verbindt met de Bonded en zoek hem bij de Strategos-roedel. Vorm een band met enkel Aldrich en zorg ervoor dat je je volledig op hem concentreert. Daarna duw je je herinneringen naar hem toe, alsof je ze op een boot legt die met de stroming meevaart.’

Ik doe wat ze zegt en tegelijkertijd reik ik mijn hand naar voren om hem op zijn gerimpelde onderarm te leggen. Zijn bezorgde ogen vinden de mijne en ik moet mezelf afwenden om te voorkomen dat ik instort. Het fysieke contact helpt onze mentale connectie te versterken. Daarna concentreer ik me en stuur ik mijn herinneringen zijn kant op.

Meteen doet mijn hoofd pijn. Door de inspanning begint er zweet te parelen op mijn hoofdhuid. Maar het werkt.

Ik geef hem de kennis over mijn koninklijke status en de vloek, ik laat hem weten wat ons aangedaan is. Dat Alistair Brightbane de troon van mijn voorouders heeft gestolen en dat hij zijn bloedlijn gebruikt heeft om eeuwenlang de controle te houden. Dat een magische bloedvloek van de Siphons ervoor gezorgd heeft dat de waarheid vergeten werd. Dat Stark me geholpen heeft alles te onthullen en dat Killian gevlucht is.

Leider Aldrich zakt op zijn knieën. Zijn handen trillen als hij woordeloos naar me reikt en mijn hand vastpakt, hem tegen zijn voorhoofd drukt.

Moeizaam slik ik. ‘Sta op. Alsjeblieft.’ De woorden komen smekend en triest uit me. ‘Aldrich... Dit is mijn zusje, hier in de cel. We moeten haar helpen.’

Langzaam daalt het besef bij hem in en hij trekt met zijn mond, een combinatie van walging en medelijden tekent zich af op zijn gezicht. Ik moet mijn blik afwenden.

‘Er moet toch iets zijn wat we kunnen doen.’ Zelfs ik kan horen hoe wanhopig ik klink. ‘Er is toch wel een manier om dit te herstellen, om het terug te draaien?’

Ik ben Bonded geworden, koningin geworden, om haar te redden van de grijpers – of van Killian en zijn vader, zoals later bleek. Voor haar zou ik alles doen.

Het mag niet allemaal voor niets zijn geweest.

Aldrich reageert niet onmiddellijk. In plaats daarvan glijdt zijn blik naar Stark. Daar blijven zijn ogen even hangen en ik ga nog niet zo erg op in mijn eigen pijn dat ik niet begrijp wat die blik betekent. Ik weet best wat ze allebei denken: ze geloven niet dat we dit kunnen terugdraaien.

‘Alsjeblieft,’ smee ik weer. ‘Vertel me wat ik kan doen.’

Aldrich slikt. Hij vouwt zijn handen ineen, medelijden in zijn ogen. ‘Het eerste wat Saela zou helpen is menselijk bloed. Zo veel mogelijk. Ze heeft een onlesbare dorst en als daar niet snel aan voldaan wordt, zal ze sterven.’

‘Goed,’ zeg ik knarsetandend. ‘Dan zal ze van mij drinken.’

Stark klakt geïrriteerd met zijn tong. ‘Absoluut niet. In haar huidige staat zou Saela je zo leeg kunnen zuigen.’

Weer voel ik een desoriënterende combinatie van haat en dankbaarheid.

‘Misschien,’ begint Aldrich voorzichtig, ‘zou een groot dier volstaan.’

Ik knik, want ik zou alles wel willen proberen.

‘Cratos en ik gaan wel op jacht. We zullen een eland voor Saela meenemen,’ zegt Anassa.

Ik huiver van opluchting. ‘Laten we dat proberen,’ reageer ik.

De wolven draaien zich om en sprinten weg, waarna ze de hoek om verdwijnen.

En nu? Mijn gedachten gaan langs allerlei draadjes logica om er een plan van te weven. Welke stappen moet ik zetten om een uitweg te vinden?

Als een Strategos zou mijn brein in staat moeten zijn om met gemak een strategie te bedenken. Dat is immers een van de krachten van onze roedel. Maar op dit moment ben ik te gedesoriënteerd om dat deel van mezelf überhaupt te bereiken.

Maar ik weet dat het belangrijk zal zijn om de controle te grijpen over wat hier gebeurt.

Ik kijk leider Aldrich aan. ‘Weet iemand al dat Killian weg is?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nadat jij koning Cyril hebt vermoord, zijn alle edelen gevlucht naar hun leenstaten, maar de Bonded zijn hier nog. Ze wachten op hun orders om naar het front te gaan. Alleen hun nieuwe heerser kan dat commando geven en ze verwachten in de ochtend een bevel te horen van de jonge Valtiere.’

Ochtend. O, godin. Het is al bijna ochtend.

Mijn lichaam draait op pure adrenaline en de plotselinge herinnering aan het feit dat er al zoveel tijd is verstreken, laat een zware deken van vermoeidheid op me neerdalen. Ik wrijf in mijn ogen en heb er moeite mee ze open te houden.

‘Ik zal...’ Ik val stil, probeer me te herinneren wat ik wilde zeggen. ‘Ik zal iedereen in de ochtend toespreken, dan. Jullie moeten maar wat rust nemen.’

Ik besef niet dat ik opzij kantel totdat mijn voet een klunzige, nutteloze poging doet om mijn evenwicht te bewaren. Ik val tegen Starks borst en zijn eeltachtige handen vol tattoos sluiten zich om mijn armen.

Zijn aanraking zorgt er meteen weer voor dat ik wakker ben en ik duw hem van me af, terwijl ik verwoed knipper.

‘Ga naar bed,’ zegt hij nors.

‘Absoluut niet.’ Ik ben te moe om hem überhaupt boos aan te kijken. ‘Ik laat Saela niet alleen.’

Stark puft en haalt een hand door zijn haar. Hij beent langs me, met Aldrich en Helene in zijn kielzog. Daarna bromt hij iets wat verdacht veel lijkt op ‘koppige vrouw’.

Saela is wat rustiger geworden. Ze bonkt nog steeds herhaaldelijk tegen de tralies, maar ze doet het zwakjes. Haar slaap tikt amper tegen het ijzer. Ze staart nietsziend voor zich uit.

Een paar minuten later schrik ik op uit mijn ellende door luid geschraap. Stark legt een strobed op de vloer van de kerker. Hij veegt er een paar keer overheen om er wat stof af te wrijven en klopt er dan een paar keer op alsof hij me ervan probeert te overtuigen dat het comfortabel zal zijn.

Ik laat me er zonder protest op neerploffen, te zwak om nu iets te verzinnen om met hem over te ruziën. Ik ben vastberaden wakker te blijven en over Saela te waken, dus laat ik me op mijn zij vallen terwijl Stark achter me gaat liggen, met zijn rug tegen de stenen muur.

Ik kan er niets aan doen. Mijn ogen zijn zo zwaar en hoe hard ik het ook probeer tegen te gaan, ze vallen dicht.

Het vertrouwde, kronkelende gevoel van een droomwereld overvalt me. Ik doe mijn ogen open in een poging wakker te blijven.

Maar ik ben al niet meer in de kerkers.

Ik ben op een duistere plek, een ruimte vol oneindige grijstinten en schaduwen, zonder vloeren, muren of plafonds. De schaduwen dwarrelen als mist om mijn voeten.

Het voelt te echt om een droom te zijn en paniekerig stokt mijn adem. Als ik me omdraai en in alle mogelijke richtingen kijk, zie ik niets anders dan een eindeloos... niets.

‘Daar ben je eindelijk, mijn kind,’ zegt een diepe, galmende, griezelige mannenstem. Het is dezelfde stem die al die tijd tegen me gesproken heeft. De stem die me opdroeg om de kroon te pakken. Van wie is die stem?

En waar komt het geluid vandaan? Mijn maag draait zich om: er is iets goed mis.

Ik kijk om me heen, op zoek naar de bron, maar nog steeds is er niets te zien. De schaduwen dwarrelen als rook naar boven. Ze druppelen als stalactieten omlaag en ik begin te rillen.

Waar ben ik? Ik doe mijn mond al open om de vraag te stellen, maar er komt geen geluid uit.

‘Je bent hier, maar je hebt een deur opengelaten die je niet meer kunt sluiten... dus is hij hier ook,’ zegt de stem tegen me.

Hij is kwaad op me, dat merk ik. Wie ‘hij’ ook is. Een angstige rilling trekt door me heen.

De schaduwen beginnen gewelddadig te kronkelen en om me heen te draaien, ze sluiten me in. De tunnel van duisternis wordt steeds strakker en strakker, totdat hij zich om mijn keel wikkelt en me probeert te verstikken.

In mijn slaap schreeuw ik en dan word ik happend naar adem wakker. Mijn nagels boren zich in het strobied. Ik weet niet zeker hoelang ik geslapen heb, maar Anassa en Cratos zijn in de tussentijd blijkbaar teruggekomen en weer vertrokken, want in Saela’s cel ligt een dode eland.

En een groteske zee van bloed bevuilt de stenen vloer.

Mijn zus ligt opgerold te slapen op de vloer, haar hele gezicht en armen besmeurd met dierlijke overblijfselen.

Ik slik mijn tranen weg als ik rechtop ga zitten. Stark slaapt nog, hij leunt half tegen de muur en zijn hoofd rust tegen steen. Heel comfortabel kan het niet zijn. Ik schuif opzij en ga knielend naast hem zitten. Zijn dikke, donkere wimpers bewegen in zijn dromen. Ik reik naar voren om hem aan te raken. Alleen maar om hem wakker te maken, hou ik mezelf voor.

Maar voordat ik die kans krijg, schiet er een immense pijn door mijn hoofd. Ik huiver en mijn hand vliegt naar de pijnlijke plek toe. Het is alsof iemand mijn hoofd binnendringt en uiterst traag een naald in mijn slaap boort. Centimeter voor centimeter, steeds dieper.

En als die naald diep genoeg zit, hoor ik het. Hoor ik hém.

‘Goedemorgen, Bonded,’ zegt Killian.

Zijn stem zou ik uit duizenden herkennen. Ooit fluisterde hij naar me vanaf de andere kant van ons gedeelde kussen. Nu is het geluid vervormd, maar zijn stem is nog steeds soepel en mooi.

Ook al is hij geen Bonded, op de een of andere manier heeft hij toegang

tot onze stille rivier van communicatie. Hij communiceert telepathisch met me. *What the fuck?*

Starks ogen vliegen onmiddellijk open. De gealarmeerde blik op zijn gezicht laat me weten dat hij het ook kan horen.

Killians stem weerklinkt weer in onze hoofden. *‘Er bevindt zich een bedreiger in ons midden.’*

2

MERYN

Het is haast onmogelijk om alle Bonded tegelijkertijd te bereiken. Er zijn voor zover ik weet maar twee mensen die die kracht hebben: de Soevereine Alfa Siegrid Therion en... ik, blijkbaar. Maar terwijl Killian spreekt voel ik het als een waarheid in mijn botten: hij bereikt elke Bonded in heel Nocturna.

Mijn blik schiet naar de verlovingsarmband die hij om mijn pols heeft gesloten: in de robijn kronkelen nog steeds duistere schaduwen. Zo gaat het al sinds hij in zijn vertrekken mijn magie gebruikt heeft. Er hangt iets heel verkeerd in de lucht. Een deel van mijn macht is van me gescheiden en zit opgesloten in welke verknipte spreuk er ook maar uitgesproken is over deze armband.

Wat hij nu ook maar doet, hij doet het door mijn kracht te gebruiken, door mijn magie te stelen.

‘De Godin zonder gezicht heeft me gezegend met het vermogen met jullie te communiceren via de wolvenband, als een beloning voor mijn trouw aan de Bonded en het koninkrijk,’ zegt Killian gladjes.

Ik kan er niets aan doen, ik schiet in de lach. Wat een klinkklare onzin. En zo ontzettend voorspelbaar. Hij gaat tegen elke Bonded liegen, net zoals hij tegen mij heeft gelogen.

Mijn gezicht wordt warm van de kwade hitte en ik knijp in de armband om mijn pols. Weer verstrakt het sieraad om mijn huid, waardoor mijn gezicht verkrampst van de pijn. Op dat moment schiet er een beeld door mijn hoofd.

Geschokt besef ik dat hij herinneringen deelt door de band te gebruiken,

net zoals Anassa mij geleerd heeft te doen.

Daar zit ik, met mijn glanzende zilveren haar en mijn gezicht besmeurd met bloed na de strijd tijdens de afstudeerceremonie. Anassa doemt achter me op als ik het Bonded Zwaard pak, het zwaard van de koning met die wolvenkop. Het zwaard dat invloed heeft op de direwolven. Mijn gezicht vertrekt zich tot een angstaanjagende frons en met een genadeloze slag snij ik de keel van de koning door.

Mijn ware zelf voelde op dat moment adrenaline en trots, maar in dit heden worden die gevoelens overschaduwd door die van Killian – althans, de gevoelens waarvan hij wil dat we geloven dat hij ze voelde.

Koude afschuw trekt door hem heen. Pijn. Hartverscheurende pijn. En doodsangst.

Het beeld verandert in een volgende herinnering. We zijn in Killians kamer. Ik heb hem vastgepind en zit schrijlings op hem, terwijl hij onder me ligt te kronkelen – oncomfortabel en doodsbang. Mijn hazelnootbruine ogen zijn groot en wild. Weer hef ik het zwaard, dit keer om het tegen zijn hals te drukken.

Killian projecteert een herinnering aan de prikkende pijn die hij voelde toen het mes in de tere huid van zijn keel drukte. Zijn hart bonst angstig en hij staart naar de monsterlijke vrouw boven hem, een vrouw die hij nooit had moeten vertrouwen.

Een vrouw die helemaal niet was wie hij dacht dat ze was en die eindelijk haar ware, lelijke zelf had onthuld. Het is alsof hij mijn eigen perspectief gebruikt, maar dan omgekeerd.

In beide herinneringen ben ik onmiskenbaar de slechterik. Als dit de enige context was die ik had, zou ik mezelf ook haten.

Het visioen komt tot een einde en ik knipper, tot ik terugkeer in de kerkers. Stark maakt oogcontact met me. Zijn blik is moordzuchtig en zijn getatoeëerde handen zijn gebald tot stevige vuisten die actie eisen.

‘Meryn Cooper heeft me verdreven uit Stormfrost en beslag gelegd op de troon,’ gaat Killian verder.

Mijn bloed kookt. Hij weet net zo goed als ik wat de waarheid is: ik ben geen Cooper. Ik ben een koningin van Stormfrost. En ik zal het geboorterecht dat zijn familie van de mijne heeft gestolen terug claimen.

‘Ze is gevaarlijk, instabiel en de vijand van Nocturna. Deze gestoorde burger is niet te vertrouwen.’

Een verstikt geluid ontsnapt aan me. Ik wil dolgraag geloven dat niemand ooit naar hem zou kunnen luisteren, maar ooit geloofde ik hem ook. En ik kan niet ontkennen dat zijn herinneringen elementen van de waarheid bevatten.

Ik heb die dingen inderdaad gedaan, en terwijl ik ze deed zag ik er dood-eng uit. Maar hĳ is een fucking Siphon!

‘Ik creëer een burcht in het westen en zal troepen inzetten om de troon terug te nemen. Iedereen die gelooft in de waarheid en in gerechtigheid moedig ik aan om zich bij me te voegen. Samen zullen we de glorie van Nocturna herstellen.’

Na die woorden komt de mentale connectie tot een einde, met een mentale knop die omgezet wordt, waardoor het kanaal dat hij geopend had gewelddadig gesloten wordt.

‘Waarheid en gerechtigheid?’ roep ik uit. Mijn woorden weergalmen door de haast lege kerkers. Ik ontspan mijn gebalde vuisten en merk dat mijn nagels halvemaantjes in mijn handpalmen hebben geboord, die op het punt staan te bloeden.

Meteen wordt mijn brein op intieme wijze verbonden met de emoties van de Bonded. Hun reacties stromen binnen vanuit heel Nocturna: in golven van schok, ongeloof en verwarring.

Fuck.

Ik kijk Stark weer aan. ‘Ik moet ze toespreken. Nú.’

‘Ja,’ zegt hij simpelweg.

‘Maar ik...’ Ik kijk omlaag naar mezelf. Nog steeds draag ik die fucking stomme jurk die Killian me heeft laten aantrekken. Dezelfde jurk die ik droeg in de herinnering die hij net aan iedereen heeft laten zien.

Het is het uniform van een instabiele, gestoorde vrouw. Die leugen wil ik absoluut niet voeden.

‘Je ziet er...’ zegt Stark, waarna hij abrupt stilvalt. Zijn volle lippen perst hij tot een dunne lijn. Emoties dwarrelen achter zijn ogen, duister en onleesbaar, terwijl hij me observeert.

Ik hef mijn hoofd. ‘Wat?’

‘Je ziet er presentabel genoeg uit,’ zegt hij stijfjes. Hij moet de reden van mijn aarzeling begrepen hebben. ‘Nog langer wachten leidt tot ruimte voor twijfel.’

Ik slik moeizaam en knik. Daarna dwing ik mezelf diep in en uit te ademen. Ik moet mezelf er gewoon aan herinneren dat de waarheid in mijn

voordeel is, niet in Killians voordeel. En ik heb ook flink wat verdoemende herinneringen om te delen.

‘Anassa,’ zeg ik in gedachten tegen mijn direwolf. ‘Kun jij alle wolven die hier in het kasteel zijn bereiken om ervoor te zorgen dat hun ruiters naar de arena komen? Laat ze weten dat ik antwoorden voor ze heb.’

Dit is ook iets wat ik waarschijnlijk zou kunnen, maar ik weet niet zeker hoe ik enkel de mensen die hier in Stormfrost zijn bereik. Als mijn communicatie te ver reikt, kan Killian me dan horen?

Er valt een korte stilte en dan reageert Anassa: ‘Gedaan.’

Mijn blik blijft hangen op Saela’s slapende, bebloede lichaam. Ze ziet er zo klein en hulpeloos uit, zelfs nu de waarheid van haar bestaan als verf op elk oppervlak van de cel zit. Haar ook maar een seconde alleen laten voelt als een dolk in mijn maag. Het is verkéérd.

Voor de tweede keer lijkt Stark mijn gedachten te lezen. ‘Helene en Grigore zullen over haar waken als jij weg bent. Er zal haar niets overkomen. Dat beloof ik je.’

Zijn stem is kortaf en zakelijk, maar zijn woorden zijn zo zachttaardig. Het enige wat ik kan doen is hem een gespannen knikje geven.

Het doet pijn om Saela alleen te laten, maar als ik niet ga, dan zal Killian de rest van mijn wereld ook corrumperen.

De arena is stil, maar mijn hoofd bonkt. Ik zou durven zweren dat de trillingen ervan met elke slag van mijn hart door de muren trekken.

Links van me staat Stark. Vastberaden en standvastig, alsof de honderden ogen die naar ons opkijken hem totaal niet storen. Anassa en Cratos flankeren ons en bestuderen de mensen die zich onder ons verzameld hebben.

Bonded stromen in groten getale binnen en ik moet het beeld van de laatste selectie die koning Cyril afdwong uit mijn hoofd verdrijven. Dat bevel gaf hij vanaf het podium waarop ik nu sta. Rawbonded keerden zich tegen elkaar en bloed stroomde door alle bijtewonden. Kwaad en rood en verkeerdt.

Mijn maag draait zich om. ‘Ik wil een einde maken aan al het onnodige doden,’ denk ik half tegen mezelf en half tegen Anassa. Haar erkenning is een

evenwichtig gezoem in mijn achterhoofd.

Er zijn voornamelijk recent afgestudeerde Rawbonded aanwezig, al staan er ook wat Bonded die hierheen waren gekomen voor de afstudeerceremonie in de menigte. Die ervaren soldaten staan in formatie, maar de jongere krijgers lopen in groepjes rond. Voor het grootste gedeelte staan de roedels bij elkaar.

Vanuit mijn ooghoek zie ik het donkere haar met de rode lok van Jonah. Hij staat bij een stel van zijn rattenvriendjes; ze praten op zachte toon met elkaar. Elk van hen laat een hand rusten op het gevest van een zwaard of het heft van een dolk. Jonah kijkt op en er zit een scherpe glans in zijn ogen waardoor ik me ongemakkelijk voel. Sinds de ochtend van de klim – toen hij Izabel aanviel – kunnen we elkaar al niet luchten of zien en hij heeft niet één keer de kans om mij kwaad te doen afgeslagen.

Anassa heeft zijn groepje ook opgemerkt en ze laat een zacht gegrom horen, maar geen van de rattenvriendjes maakt aanstalten onze kant op te komen.

Rondom de arena staan kasteelbedienden nerveus te frummelen. Stark heeft elke bediende van het kasteel opgedragen om hierheen te komen – zodat er meer dan genoeg getuigen zijn voor wat er staat te gebeuren – maar sommigen komen nog steeds binnenwandelen door de deuren van de arena.

Het kost me veel moeite om hier op de verhoging te staan wachten. Ik voel me een bedrieger. Hoe zou ik me iets anders kunnen voelen?

Ik dacht tot enkele maanden geleden nog dat ik een normale burger was. En op zoveel manieren ben ik nog steeds een gewone burger. Mijn jurk is vuil door de kerkers, mijn zilverwitte haar zit in de knoop en mijn ogen zijn waarschijnlijk roodomrand door het slaaptekort en het eindeloze huilen.

Deels burger, deels Bonded, deels koningin, maar in z'n geheel een puinhoop.

Maar goed, ik ben er. Ik moet hier zijn. Ik moet méér zijn dan wat ik ben. 'Je kunt niet anders,' zegt Anassa tegen me, me herinnerend aan wat ze tegen me zei op de dag dat ik zo onverwacht Alfa werd van de Strategos-roedel.

'Ik kan niet anders,' stem ik in.

Stark stapt naar voren en geeft me een kegelvormige stemversterker. Met een hand die maar een klein beetje trilt pak ik hem aan.

In het halfuur sinds ik de kerkers heb verlaten, heeft Anassa me gecoacht om me te leren hoe ik alle Bonded kan bereiken. Ik moet een complexe boodschap doorgeven – inclusief herinneringen – aan duizenden Bonded in heel Nocturna. Ik ben erop voorbereid dat het uitputtend zal zijn, maar ik weet dat ik het kan.

Want als Killian iedereen wist te bereiken met mijn magie, dan kan ik het zeker. Het blijkt dat bitterheid een krachtige brandstof kan zijn.

Na enkele langzame ademhalingen doe ik mijn ogen dicht en projecteer ik mijn bewustzijn naar buiten. Mijn geest vloeit eerst langs allerlei bekende stroompjes. Anassa. Mijn roedel. Mijn mensen. Stark, verwarrend genoeg. De kanalen die ik voorheen gebruikt heb zijn open, helder. Erachter voel ik andere geesten, maar die zijn verder weg, alsof er een mist over het water hangt. Ik knijp mijn ogen steviger dicht en duw. Na een kort moment van weerstand barst ik los.

Ik vloeï door de geesten van de andere Bonded onder me, waarna ik dat uitbreid tot buiten de muren van de arena. Als Killian ergens deel uitmaakt van deze connectie, dan kan ik hem niet voelen.

Het is haast te gemakkelijk. Er zit een grote zee vol magie in me en elke geest van de Bonded is als een rivier die voortvloeit vanuit de bron. Ik hoef me enkel te concentreren op mijn magie en de natuurlijke stroming in hun richting te volgen.

De connectie leggen, dat is gemakkelijk. Maar het is ontzettend overweldigend om eraan vast te houden – zeker als het allemaal naar me terug begint te stromen en de connecties me overspoelen. Het is duizelingwekkend en net als toen ik mijn herinneringen aan Aldrich liet zien, begint er zweet te parelen op mijn voorhoofd.

Dan volgen de geesten van de Bonded op grotere afstand van ons. Geharde veteranen aan het front, die moe en kwaad en ongeduldig zijn. Ik wankel even in mijn pogingen de kanalen open te houden.

Meteen voel ik een hand op mijn onderrug – om me stabiel te houden, om me overeind te houden. Stark.

Ik slik en ga iets breder staan om te voorkomen dat ik weer de strijd aan moet gaan met de zwaartekracht. Als ik mijn ogen open en de versterker hef om te spreken, komt Anassa's geest naar voren om de mijne te treffen. Woorden verzamelen zich in mijn bewustzijn en door Anassa's invloed worden ze naar voren geduwd als schepen die over elke Bonded zijrivier varen.

Dit is het soort leider dat ik wil zijn. Direct. Eerlijk.

‘Ik wil het hebben over wat jullie eerder van Killian hebben gehoord. Jullie verdienen het om de waarheid te weten, jullie allemaal. Ja, ik heb koning Cyril vermoord,’ vertel ik ze. Ik spreek hardop tegen de bedienden, terwijl ik de woorden in mijn hoofd hoor weergalmen en ze via mijn geest geprojecteerd worden naar alle Bonded.

Meteen komen de geschokte en verwarde reacties van de Bonded die niet aanwezig waren tijdens de ceremonie op me af.

‘Ik heb hem vermoord, maar met goede reden. Hij was niet de man die we dachten dat hij was. Sterker nog, hij was helemaal geen man. Mijn daden werden niet gedreven door waanzin, maar door mijn geweten.’

Ik verzamel de beelden waarvan ik weet dat ze mijn onschuld zullen weergeven. In tegenstelling tot Killian hoef ik ze niet te verdraaien of te veranderen om mijn punt kracht bij te zetten; de waarheid is genoeg.

Ik laat ze alles zien.

De kinderen achter de tralies, doodsbang en verwaarloosd. Saela, die huult en me vanuit haar cel probeert vast te pakken. Killians bekentenis over zijn ware aard en die van zijn vader: Siphons, die in dienst staan van Alistair Brightbane. De manier waarop Killians hoektanden glinsterden als hij misselijkmakend glimlachte. De herinnering aan de schaduwachtige magie die om ons heen dwarrelde, die naar me toe kwam en toen terugkeerde naar hem, waarna hij mijn magie gebruikte om te ontsnappen.

Het effect is onmiddellijk. In de hele arena happen mensen naar adem, en beginnen dingen te roepen. De andere Bonded komen meteen in beweging, ze verbreken hun formatie om zich in kleine groepjes te verzamelen en naar hun wolven te gaan. Krijgers en wolven trekken zich terug naar hoekjes van de arena om de informatie te verwerken en te overleggen.

Hun gevoelens nemen mijn geest over, terwijl ik de mentale connectie in stand probeer te houden. Woede, ongeloof, afschuw, pijn.

De bedienden van het kasteel zijn niet in staat te zien wat ik de rest laat zien, dus kijken ze vol verwarring rond om de chaos op te nemen. Ik spreek in hoog tempo, want ik heb ze antwoorden beloofd.

‘Mijn naam is Meryn Sturmfrost. Ik ben een nakomeling van de Sturmfrost-koninginnen, de oorspronkelijke heersers van Nocturna. Mijn familie is van hun rechtmatige troon gestoten door een Siphon genaamd Alistair Brightbane.’

Meer herinneringen. De eeuwenoude kroon, die nu op mijn hoofd rust. Het boek uit Starks verzameling, waarin de koninklijke bloedlijn uiteengezet werd. Mijn moeders dagboeken, met al die cryptische tekeningen.

‘Alistair Brightbane springt al generaties lang van lichaam naar lichaam, van koning naar koning. Hij gebruikt bloedmagie om zijn heerschappij in stand te houden en om de herinneringen aan de ware koninklijke lijn uit te wissen. Cyril en zijn zoon Killian zijn beiden afstammelingen van Alistair en ze dienen hem met hun lichamen.’

De hele arena valt weer stil. In mijn hoofd is het echter één groot kippenhok. Wat de Bonded allemaal voelen... het is chaos. Terwijl ze mijn herinneringen en woorden aan het verwerken zijn, zijn er behoorlijk wat Bonded die zich verzetten.

Mijn controle over de communicatiekanalen glipt even weg, sommige van de geesten komen tegen me in opstand, proberen mijn grip op hun geest weg te duwen. Er worden muren opgetrokken als sommige Bonded instinctief proberen me buiten te sluiten, net zoals ik voorheen weleens deed bij Anassa.

Ik hap naar adem en zet me schrap. Het lukt me om de connectie in stand te houden, maar op bepaalde plekken is die zwak – een ragfijn draadje. Bonded vanuit het hele koninkrijk strubbelen tegen, ze weigeren deze afschuwelijke waarheid te accepteren.

Kan ik het ze echt kwalijk nemen? Zou ik hier ook maar iets van geloven als ik het niet met eigen ogen had gezien? Mijn blik gaat langs Anassa en ze stuurt geruststellingen door onze band.

‘Maak je geen zorgen. Ik bevestig je claims tegenover de wolven,’ laat ze me weten.

Ik knars met mijn tanden en concentreer me hard op de rivier van communicatie in me. Mijn slapen beginnen weer te bonzen door de moeite die het kost.

Uit Anassa’s steun probeer ik zo veel mogelijk kracht te putten en ik probeer een andere tactiek. Iets wat ze zal helpen begrijpen dat ik niet de gestoorde vrouw ben die Killian van me maakt.

‘We kunnen een beter Nocturna creëren,’ zeg ik hardop, terwijl ik het eveneens denk tegen iedereen die luistert. ‘We hoeven niet zoveel doden te hebben tijdens de Proeven der Bonded. Mensen kunnen genoeg te eten hebben, ze kunnen in staat zijn hun gezinnen te voeden. Ik wil... Ik wil dat allemaal rechtzetten.’

De woorden komen er warrig uit, ongeoefend. Niemand heeft ooit be-
weerd dat ik goed ben in het geven van een speech.

‘Ik wil een eerlijke koningin zijn, iemand op wie jullie trots kunnen zijn. Trots om haar te dienen. Ik zal... Ik zal luisteren naar wat de mensen nodig hebben. En ik zal mijn uiterste best doen om jullie allemaal rechtvaardig te behandelen.’ Elk woord klinkt nog ongemakkelijker dan het vorige en in de gespannen stilte weergalmen ze. ‘Geef me een kans, dan bewijs ik hoe loyaal ik ben aan Nocturna. Laat me proberen de leider te zijn die ons land verdient.’

Als ik doodmoe ben en geen andere ideeën meer heb, laat ik de connectie met de Bonded gaan door mijn mentale kracht terug te trekken. Het voelt als een strakgespannen touw dat plots losschiet. Het is uitputtend en ik schrik ervan. De andere Bonded deinzen terug door het onhandige gebruik van mijn krachten. Ik huiver en wacht af wat de reacties zullen zijn.

Stilte. Dan wat geroezemoes. Bonded praten met Bonded, mensen praten met mensen.

‘Voor alle duidelijkheid,’ klinkt opeens de strenge stem van Soevereine Alfa Siegrid. Ze bereikt alle Bonded net als ik zojuist deed, maar van een plek die hier mijlenver vandaan is. ‘Mijn familie en ik zijn de gezworen beschermers van de kroon en wij erkennen Meryn Sturm frost als de rechtmatige erfgename van de troon. Als jullie Soevereine Alfa verwacht ik die loyaliteit terug te zien bij alle ware Bonded.’

Een opgeluchte zucht ontsnapt aan mijn borst. Siegrid bevindt zich aan het front, maar haar woorden wegen zwaar bij alle Bonded, zowel daar als hier. En als Soevereine Alfa zouden zij en haar wolf alle Bonded in theorie kunnen commanderen om haar leiding te volgen.

Ik geloof dat ik dat in theorie ook zou kunnen. Koning Cyril kon het in ieder geval wel, met behulp van het Bonded Zwaard.

Maar door het te brengen als aanmoediging en niet als een direct bevel, geeft Siegrid onze mensen iets wat ze al veel te lang niet gehad hebben. Iets waarvan ik ook wil dat ze het hebben: vrije wil.

Ik kan enkel hopen dat het genoeg zal zijn.

Gedurende een lang, ongemakkelijk moment lijkt niemand in de arena te bewegen. Het geluid van mijn eigen zwoegende ademhaling lijkt luid en sneu als ik rondkijk, onzeker wat ik nu kan verwachten.

De eerste die naar voren stapt is leider Aldrich, hij komt los van een groep-

je oudere Bonded en loopt langzaam naar voren. Zijn hoofd is geheven, tot hij het langzaam buigt. Als hij los is gekomen van de menigte, laat hij zich op een knie zakken. Zijn wolf volgt, ze buigt haar kop en sluit haar ogen.

Dan zegt Aldrich: 'Ik zweer u mijn trouw, koningin Meryn.'

De tranen springen me in de ogen door deze erkenning en ik knipper ze weg. Zijn woorden zo hardop horen, dat hij me 'koningin' noemt... het moment staat meteen in mijn geheugen gegrift en ik weet dat ik dit nooit meer zal vergeten.

Mijn vriendinnen Izabel en Venna komen nu ook naar voren, hun wolven flankeren de tweeling. Ik bijt hard op mijn onderlip om te voorkomen dat de tranen terugkeren. Ze salueren me allebei en knielen dan naast Aldrich neer. Hun wolven laten respectvol de kop zakken. Tomison en Nevah en hun wolven voegen zich bij hen.

Het is eerst vreemd om ze zo te zien. Zij hebben me geleerd hoe ik moet vechten. Ik ben dronken geworden met hen. We hebben samen overleefd. En nu buigen ze voor mij.

Hun vertrouwen in mij zorgt ervoor dat mijn borst zich uiteenzet, het voelt tegelijkertijd pijnlijk en geruststellend.

De spanning in de arena blijft in de lucht hangen nu iedereen afwacht om te zien wat de anderen zullen doen. Anassa gromt weer en ik voel dat haar brein druk bezig is, ergens kracht op uitoefent. Ik neem aan dat ze haar eigen mentale communicatie heeft met de wolven.

Dan begint de rest van de onlangs afgestudeerde Bonded van Strategos naar voren te benen, steeds per tweetal of viertal. Zilverwitte wolven knielen en naast hen buigen of knielen hun ruiters mee.

Hun enorme steun zorgt voor een golf van warmte in mijn lichaam. Zelfs Anassa lijkt iets rechter te gaan staan als we de rij Strategos-wolven en -ruiters opnemen. Allemaal erkennen ze een waarheid die ik zelf nog maar amper heb kunnen verwerken.

Ik ben de rechtmatige leider van de Bonded – en van heel Nocturna.

Daarna komen alle andere instructeurs van de proeven naar voren, evenals een handjevol Bonded van Kryptos, gevolgd door wat ruiters van Dae-mos en Phylax. Maar het valt me op dat dit nog niet de meerderheid is van de Bonded. Groepjes oudere Bonded staan nog steeds van een afstand toe te kijken, terwijl ze fluisterend met elkaar communiceren of stilletjes gesprekken voeren met hun wolven.

Het personeel van het kasteel blijft in groepjes dicht bij de uitgangen van de arena staan, terwijl ze alles met behoedzame blikken opnemen of stiekem weg proberen te glippen. Ik kan het ze echter niet kwalijk nemen dat ze niet dicht bij deze enorme verzameling direwolven en ruiters willen komen, waar hun loyaliteit ook ligt.

Een aantal van de voormalige Rawbonded twijfelt nog. Veel ervan zijn mensen die ik al tig keer heb gezien, met wie ik in deze arena zij aan zij heb gevochten, maar met wie ik nog nooit echt heb gepraat.

Die fucking Killian ook. Ik heb zoveel tijd doorgebracht met die leugenachtige hufter dat ik veel minder tijd had om mijn mede-Rawbonded te leren kennen. Nu zal ik extra hard mijn best moeten doen om ze aan mijn kant te krijgen.

‘Nu je besloten hebt dat ze het überhaupt waard zijn om aan jouw kant te hebben,’ berispt Anassa me zachtjes, waardoor ik besef dat ik naar haar aan het denken was.

‘Je hebt gelijk,’ antwoord ik met een zucht. ‘Maar ter verdediging: misschien had ik iets beter opgelet en steun gezocht als ik had geweten wat me te wachten stond.’

Anassa snuift koninklijk, maar reageert verder niet.

‘Sta alsjeblieft op,’ roep ik als ik plots besef dat een deel van de Bonded nog steeds voor me buigen. ‘Ik weet dat de waarheid over de bloedlijn van Valtiere schokkend is. Dit is allemaal heel nieuw. Om eerlijk te zijn probeer ik ook nog steeds uit te vogelen wat dit allemaal precies betekent. Ik hoop dat ik op jullie hulp kan rekenen om deze overgang vreedig te laten verlopen.’

Rechts van me is plots beweging te zien en ik draai me net op tijd om om te zien dat Jonah zich op zijn wolf een weg baant door een groep medestanders van Kryptos heen.

‘Stijg op,’ waarschuwt Anassa, maar ik schud mijn hoofd.

‘Ik wil niets escaleren,’ zeg ik stellig. ‘Er hoeft hier vandaag niet gevochten te worden.’

Anassa zwiept met haar staart, maar ze laat het rusten.

‘Je bent niets anders dan een leugenaar die in de goot geboren is,’ sneert Jonah me toe.

Mijn mond gaat al open om mezelf te verdedigen, maar hij draait zich naar de menigte toe: een pestkop met een publiek.

‘Gaan jullie deze koningmoordenaar serieus toestaan de troon van Nocturna te stelen? Hoe zit het dan met onze heilige missie als Bonded om koning en land te verdedigen?’

Jonah en zijn wolf ijsberen over het podium, en hij weet dat alle ogen op hem gericht zijn. Het is duidelijk dat hij geniet van het moment.

‘Ze beweert dat onze prins een Siphon is. Dat zijn vader, koning Cyril, een Siphon was. Als dat waar was, waarom zouden ze dan alles hebben ingezet om de dreiging van de Siphons in het zuiden te elimineren? We voeren al eeuwen oorlog tegen Astreona, met de volledige steun van onze koning!’

Jonah draait zich om zodat hij me aan kan kijken. Zijn blik is hard en lelijk.

‘Nee. Wat logischer is, is dat deze omhooggevalen slet koningin wilde zijn, dat ze een leven wilde vol luxe, in plaats van te vechten voor haar land. Maar prins Killian moest haar niet meer toen ze helemaal gestoord was geworden en onze koning vermoordde. Als de lelijke hoer die ze is, doet ze nu haar best om te jatten wat rechtmatig van prins Killian is. Van *kónig* Killian!’

Ik laat mijn adem zachtjes ontsnappen als ik zie dat mensen naar hem luisteren, hem geloven. Of ervoor kiezen om hem te geloven. Hij heeft zichzelf gemengd in een situatie die niets met hem te maken heeft en start een discussie die enkel hem dient. En waarom?

Omdat hij een wraakzuchtige narcist is.

Gefrustreerd kijk ik om me heen, op zoek naar iets – wat dan ook – wat ik kan doen om te zorgen dat deze mensen de waarheid gaan geloven.

Welke waarde hebben mijn woorden of daden nu nog, als ze allemaal denken dat ik een leugenaar en verrader ben? Als ze meer overtuigd zijn door de mannen die hier al eeuwenlang aan de macht zijn en niet bereid zijn te luisteren naar een vrouw uit een krottenwijk?

Met het luide gesis van metaal tegen metaal trekt Jonah vloeiend zijn zwaard uit de schede, waarna hij het wapen hoog heft. Paniek verhit mijn bloed als hij zijn mond weer opentrekt en mijn mensen tegen me opzet.

‘Ware inwoners van Nocturna, voeg je bij mij. Dood de bedrieger!’

Van Sable Sorensen verscheen eveneens
bij LOFT Books

WOLVEN VAN VERWOESTING
Dire Bound

Volg LOFT Books op social media:

 @loftpublishing

 @loftpublishing

 @loftpublishing

www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1164 8

ISBN 978 90 472 1165 5 (e-book)

© 2026 Sable Sorensen

© 2026 Nederlandse vertaling LOFT Books, Amsterdam en Sanne Hillemans

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Fury Bound. The Wolves of Ruin*

Oorspronkelijke uitgever Requited/Hachette Book Group

Omslagontwerp Hachette Book Group, Inc.

Omslagillustratie © Sasha Vinogradova/David Coulson

Kaart © 2025 Andrés Aguirre Jurado

Dolk © Vectorcarrot/Shutterstock.com

LOFT Books vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen